

Tijdschrift voor Tandheelkunde

MEI 1935

XLII JAARGANG AFLEVERING 5

REDACTIONEEL
GEDEELTE

DE VIVISECTIE IN NEDERLAND

179.4

Eenige jaren geleden hebben wij gewezen op den strijd, door de anti-vivisectionisten gevoerd en op de weinig waardige middelen waarop de tegenpartij wordt bestreden. Dat was vóór de campagne tegen de bekende prijsvraag van de F. D. I. ook in ons land losbarstte en onder meer de ruiten van schrijver dezes het moesten ontgelden, al had hij ook met vivisectie niets te maken! Het heeft ons vertrouwen in de waarde der gebruikte middelen niet versterkt, maar toch blijkt, dat ook hier het „frappez, frappez toujours” zijn effect niet mist.

Immers, de actie door de verschillende organisaties tegen de vivisectie gevoerd bracht in 1933 den Minister van Binnenslandsche Zaken ertoe, den voorzitter van den Gezondheidsraad te verzoeken na te gaan of het geven van nadere voorschriften betreffende het nemen van proeven op dieren wenschelijk moet worden geacht.

De betrokken voorzitter heeft daarop een commissie benoemd van vijftien personen, voor- en tegenstanders der vivisectie, welke commissie een rapport heeft uitgebracht, dat dezer dagen in de „Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid” is verschenen.

Dit rapport bevat onder meer een historisch overzicht over de overheidsbemoeiingen inzake de vivisectie. Er blijkt uit, dat reeds in 1880 deze kwestie in de Kamers ter sprake is

gebracht en dat zij sindsdien, naar aanleiding van ingekomen klachten, regelmatig aan de orde is gebleven.

Bij voortdoring blijkt, dat men vivisectie onontbeerlijk acht en dat van misbruik niet gebleken is. Toch wordt in 1907 een Staatscommissie ingesteld en ofschoon ook deze commissie tot dezelfde conclusie komt, worden desalniettemin eenige voorstellen in overweging gegeven ter beperking en contrôle der vivisectie, waarop de Regeering inderdaad enkele voorschriften uitvaardigde.

Daarna vernemen wij niet anders dan dat de Regeering bij herhaling mededeelt, dat deze voorschriften worden nagekomen en er geen redenen tot klachten zijn.

Dit is echter blijkbaar geen reden om in 1933 niet opnieuw een commissie te benoemen, dewelke wederom mededeelt dat er zich hier te lande geen feiten hebben voorgedaan, die een wettelijke regeling der vivisectie noodzakelijk maken.

Men zou nu denken, gezien het feit dat de samenstelling der commissie een afdoende waarborg is voor de juistheid dezer mededeeling en gegeven de bovenbedoelde historie, dat dus wordt voorgesteld de zaak verder als afgedaan te beschouwen.

De commissie echter oordeelt anders en doet voorstellen van wet, omdat zij meent „preventief te werk te moeten gaan”.

Haar voorstellen moeten er voor zorgen, „dat de grens niet overschreden wordt en het is denkbaar, dat dit onwillekeurig wel zou kunnen geschieden”.

Er volgt dan een voorstel tot wettelijke regeling van de vivisectie met een Koninklijk Besluit voor de uitvoering.

Daarin wordt bepaald wie bevoegd zullen zijn de vivisectie toe te passen, wáár dit moet geschieden en een contrôle door het houden van een register.

Heel merkwaardig is, dat dit register alleen noodig is voor apen, honden en katten. Waarom de bescherming voor apen anders geregeld moet worden dan voor geiten of konijnen is ons niet duidelijk geworden.

Overigens zijn de voorstellen van dien aard, dat men — af-

gezien van den rompslomp, die het gevolg zal moeten zijn van het aanhouden van een nauwkeurig bijgehouden register en de ambtenarij voor de contrôle, wil deze geen wassen neus zijn — daartegen weinig bezwaar zou kunnen hebben, ware het niet dat de praemisse waarop dit voorstel steunt, zoo bedenkelijk is.

Ware uit het rapport ook maar op eenigerlei wijze te lezen, dat de bestaande bepalingen onvoldoende of ondoeltreffend zouden zijn, dan was er tenminste een schijn van reden om deze bepalingen te wijzigen en te verscherpen.

Waar men echter voor de zooveelste maal erkennen moet, dat er geen misbruiken zijn en dat dus alle leelijks — om een heel zacht woord te gebruiken — dat de anti-vivisectionisten over hun tegenstanders vertellen, volkomen uit den duim gezogen is, had men mogen verwachten, dat de eerlijke en logische conclusie zou volgen, dat er voor verdere wettelijke maatregelen voorshands niet de minste aanleiding bestaat.

Men had dan althans de laster den kop ingedrukt en bezorgde dierenvrienden het vertrouwen in den mensch en de menschheid teruggeeven.

Nu heeft men vermoedelijk beide partijen te vriend willen houden; de anti-vivisectionisten door hun eenige beperkende bepalingen als zoenoffer aan te bieden, de anderen, door deze bepalingen zoo onschuldig mogelijk te maken.

Wij kunnen deze methode niet bewonderen, noch op reëele, noch op tactische gronden. In werkelijkheid blijft namelijk de toestand volkomen dezelfde, alleen veroorzaakt men een aantal geleerden, volkomen onnoodig, moeite en ergernis.

De taktiek, verder, zal blijken niet te helpen. In stede van verzoening drukt men de fanatici een wapen in de hand, door hun straks de gelegenheid te geven te vertellen hoe erg het wel was, nu de Regeering dan toch maar heeft moeten ingrijpen! Want die doet zooiets toch niet voor niets, en men zal de werkelijke, vreeselijke feiten wel niet hebben willen publiceren; enz. enz.

Men zal zich wapenen tot nieuwen strijd en over eenige

jaren zal er dan wel weer een nieuwe Staatscommissie komen met nieuwe voorstellen.

De vivisectie is immers een schande voor de menschheid en zij die haar toepassen onmenschen!

Men zegt, dat iemand aan een verwoed bestrijder der vivisectie als zijn opinie mededeelde, dat de oorzaak van de verwildering der menschheid gezocht moest worden in de vivisectionisten en de fietsers. Waarom de fietsers? was de verbaasde vraag. Waarom de vivisectionisten? luidde het lakonieke antwoord.

Het wil ons voorkomen dat op soortgelijke gronden beperkende wettelijke bepalingen voor de fietsers kunnen worden voorgesteld „omdat er voor gezorgd dient te worden dat de grens niet overschreden wordt en het denkbaar is, dat dit onwillekeurig wel zou kunnen geschieden”. Dat het niet voorkomt, speelt immers geen rol!

Laten wij hopen, dat, zoolang men overtuigd blijft van de noodzaak dezer experimenten, en misbruiken op het gebied der vivisectie ondanks alle klachten niet zijn aangetoond, men den wetenschappelijken werkers het niet alleen niet onnoodig moeilijker zal gaan maken, maar hen door het afwijzen dezer voorstellen ook zal beschermen tegen den laster van uit hun evenwicht geraakte dierenbeschermers!

N.